

TOMÁŠ PECINA

SLEZSKÁ 56 • 120 00 PRAHA 2 • ČESKÁ REPUBLIKA
TEL. 724029083, 222211784 • FAX 222211785
E-MAIL tomas@pecina.cz • ISDS whehjsc

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobci:

- 1. Wolfgang Habermann**
Lubník 59, 563 01 Lanškroun
- 2. Tomáš Pecina**
Slezská 56, 120 00 Praha 2, ISDS: whehjsc
- 3. Jan Šinágl**
Nejedlých 335, 267 53 Žebrák

Zastoupení:

Tomášem Pecinou
Slezská 56, 120 00 Praha 2, ISDS: whehjsc

Žalovaný:

Ministerstvo vnitra České republiky
Nad štolou 936/3
170 34 Praha 7

Správní žaloba

proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Oddělení volebního a sdružování, ze dne 24. 8. 2009, č. j. MV-58402-7/VS-2009,
podaná ve smyslu ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb.
o sdružování občanů (dále jen „**SdrZ**“), ve znění ustanovení § 129
odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „**SŘS**“)

Podepsáno elektronicky

Soudní poplatek: 2 000 Kč; k výzvě soudu

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I.

1. Návrhem, jenž byl žalovanému doručen dne 12. 8. 2009, žalobci požádali o registraci občanského sdružení s názvem „*Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení*“ a se sídlem na adrese Nejedlých 335, 267 53 Žebrák (dále jen „**spolek**“). V tomto návrhu žalobci zároveň ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 *in fine* SdrZ zmocnili druhého navrhovatele, pana Tomáše Pecinu, aby v této věci jednal jejich jménem jako jejich zmocněnec.

2. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Oddělení volebního a sdružování, ze dne 24. 8. 2009, č. j. MV-58402-7/VS-2009 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), byl návrh na registraci spolku podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) SdrZ odmítnut, protože údajně jde o občanské sdružení nedovolené, neboť „*jeho skutečným cílem je záměr jinak porušovat ústavu a zákony*“, čímž je podle názoru žalovaného naplněno ustanovení § 4 písm. a) SdrZ.

3. Žalobci s tímto právním názorem nesouhlasí a napadené rozhodnutí pokládají za nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Proti napadenému rozhodnutí nelze dále brojit cestou práva správního, avšak v souladu s ustanovením § 8 odst. 3 SdrZ, ve znění nepřímé novelisace provedené ustanovením § 129 odst. 1 SŘS, je proti němu přípustná žaloba ve správním soudnictví, kterou žalobci, členové přípravného výboru spolku, jako přípustný opravný prostředek *sui generis* podávají.

Důkaz: rozhodnutí Ministerstva vnitra, Oddělení volebního a sdružování, ze dne 24. 8. 2009, č. j. MV-58402-7/VS-2009 - v příloze

II.

4. Podle ustanovení § 4 písm. a) SdrZ nejsou dovolena taková občanská sdružení, jejichž cílem je popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení, rozněcovat nenávisť a nesnášenlivost z těchto důvodů, podporovat násilí, anebo jinak porušovat ústavu a zákony.

5. Registraci sdružení, které je nedovolené ve smyslu ustanovení § 4 SdrZ, žalovaný v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 písm. c) SdrZ odmítne.

III.

6. Žalobci předně konstatují, že návrh stanov přiložený k návrhu na registraci obsahuje v čl. 3 poměrně obsírný popis toho, co si spolek klade za cíl své činnosti. Z dikce této části stanov je zřejmé, že žalobci se nijak netají s postoji k relevantním historickým událostem a souvislostem, aniž by však byť jen náznakem postulovali záměr dosahovat svých cílů prostředky odporujícími platnému právu nebo způsoby jinak nedovolenými.

7. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že skutečným záměrem spolku je „*jinak porušovat ústavu a zákony*“, takový závěr nemá ve stanovách spolku nejmenšího podkladu a nekoresponduje s ním ani žádná část odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež se omezuje víceméně na rekapitulaci toho, co lze povšechně označit za státní doktrinu České republiky ve vztahu k otázce poválečného vyhnání - případně, jak napadené rozhodnutí opakovaně uvádí, „*odsunu*“ - sudetských Němců.

8. Žalovaný nespecifikuje, ani které konkrétní normy ústavního nebo podústavního práva podle jeho názoru hodlá spolek porušovat, ani jakým způsobem, a ani z jakých skutkových zjištění a jakými právními úvahami k takovému závěru dospěl.

9. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a již proto je na místě je v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) SŘS zrušit.

IV.

10. Žalobci nepokládají za potřebné polemizovat s tím, co žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl *a margo* historických událostí a jejich percepce *sub specie* dobového i současného práva. Podstatou sporu totiž není, zda jsou názory proponované spolkem správné či chybné, ale zda je v demokratickém státě přípustné tyto – potenciálně nesprávné – názory šířit, a k tomu účelu využívat prostředků zajišťovaných právní úpravou spolkovacího práva.

11. Jde tu tedy v první řadě o *právo na disent*, právo vyslovit a šířit názory, které nejsou v souladu s postoji zastávanými státními orgány České republiky. Pokud bychom přistoupili na argumentaci napadeného rozhodnutí, že pouhý nesouhlas s těmito oficiálními názory lze považovat za záměr porušovat ústavu a zákony, zakotvili bychom tak faktickou povinnost každého občana vyjadřovat souhlas s tím postojem, který k dané otázce zastávají státní orgány, a vrátili se k onomu neblahému stavu, jenž v této zemi panoval do r. 1989.

V.

12. K odůvodnění napadeného rozhodnutí je však přesto dlužno uvést několik faktických poznámek.

13. Žalovaný obsáhle cituje z nálezu Ústavního soudu č. 55/1995 Sb. (nález ze dne 8. 3. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 14/94¹), aniž by bral ohled na to, že jde o téměř 15 let starý judikát, jenž se, zejména tam, kde se dovolává poznatků historických věd, musí ve světle pozdějšího vývoje jevit jako dobově podmíněný, obsoletní a překonaný.

14. V otázce vyhnání sudetských Němců nepanuje v české veřejnosti názorová shoda, přičemž stále častěji zaznívají v médiích názory, které tento čin odsuzují a požadují revisi jeho oficiálního hodnocení (články Bohumila Doležala, Emanuela Mandlera a mnoha dalších respektovaných komentátorů a publicistů). Nejde přitom o revisi vynucenou mocensky, v tom lze patrně dát za pravdu napadenému rozhodnutí, nýbrž o revisi na základě nového společenského konsensu, založeného na reflexi, že tento skutek byl *a limine* amorální a jeho provedení protirečilo nejzákladnějším zásadám humanity.

15. Zároveň s tím se vyvíjí česká historiografie, jejíž závěry se dostávají s napadeným rozhodnutím traktovanou státní doktrínou do stále příkrějšího rozporu, nehledě na často ještě pregnančněji artikulované závěry historiků zahraničních.

16. Napadené rozhodnutí tento diskurs, jak laický, tak odborný, potlačuje, resp. vytlačuje jej mimo veřejnou sféru, když proponenty alternativního názoru nedůvodně viní ze záměru porušovat zákony a ústavu.

1 na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=pl-14-94>

VI.

17. Pokud se žalovaný pozastavuje nad tím, že spolek se hlásí k názorům presentovaným německými a rakouskými sdruženími prosazujícími, *inter alia*, právo sudetských Němců na vlast, je třeba podotknout, že tento cíl je i cílem spolku, byť vzhledem k jeho abstraktní podobě není ve stanovách přímo obsažen, ale je realizován požadavkem na udělení českého občanství těm osobám, jimž bylo v souvislosti s poválečným vyhnáním československé občanství odňato.

18. Žalobci podotýkají, že jak „*Sudetendeutsche Landsmannschaft Bundesverband e. V.*“, tak „*Sudetendeutsche Landsmannschaft in Österreich (SLÖ)*“, jsou spolky řádně registrované a existující ve Spolkové republice Německo, resp. v Rakouské republice, tedy ve státech, jež jsou stejně jako Česká republika členy Evropské unie, a má-li žalovaný za to, že činnost, kterou vyvíjejí, je nelegitimní, měl by iniciovat kroky směřující k jejich zákazu v těchto zemích. Účelová rekriminace těchto zahraničních právnických osob je nepřijatelná a thesi o jejich závadnosti je třeba ostře odmítnout.

VII.

19. Stejně tak jsou nemístné úvahy žalovaného o nevhodnosti názvu spolku, jenž údajně „*nemůže být chápán jako gesto směřující k porozumění mezi oběma národy*“, protože – podle mínění žalovaného – tento název „*vyvolá řadu zcela pochopitelných protestů a negativních reakcí veřejnosti a nenaplní tak kritérium porozumění mezi Čechy a Němci proklamované ve stanovách*“.

20. Žalovaný zde *tacite* presumuje, že k porozumění mezi Čechy a Němci lze přispět tím, že věci nebudou nazývány pravými jmény, což je premisa, s níž se žalobci rozhodně neztotožňují a opakují, že má-li žalovaný za to, že obdobně nazvané zahraniční spolky vyvíjejí protiprávní činnost, nechť usiluje o jejich zákaz v zemi registrace.

VIII.

21. Závěrem žalobci uvádějí, že jejich cílem, jak vyplývá i z čl. 3 navrhovaných stanov, je obnova pokojného soužití Čechů a Němců na území České republiky, které bude prospěšné oběma národům. Tento názor je legitimní, není v rozporu se žádnou právní normou tvořící součást českého právního řádu a není důvodu, proč by k jeho prosazování nemohly být využity dostupné instituty spolčovacího práva.

22. Napadené rozhodnutí je proto za situace, kdy k odmítnutí návrhu na registrace nebyl zákonný důvod, na místě zrušit.

IX.

23. Podle ustanovení § 8 odst. 3 SdrZ mohou proti rozhodnutí o odmítnutí registrace členové přípravného výboru podat do 60 dnů ode dne, kdy rozhodnutí bylo jejich zmocněnci doručeno, opravný prostředek k nejvyššímu soudu republiky.

24. Toto ustanovení bylo nepřímou novelisováno ustanovením § 129 odst. 1 SŘS, podle něhož ve věcech správního soudnictví, v nichž zvláštní zákon svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu, ve znění účinném k 31. prosinci 2002, lze ode dne nabytí účinnosti

tohoto zákona podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinak, žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené.

25. Z toho vyplývá, že proti napadenému rozhodnutí je přípustná žaloba ve správním soudnictví, k jejímuž podání je stanovena lhůta 60 dnů ode dne, kdy bylo rozhodnutí doručeno zmocněnci přípravného výboru.

26. Zmocněnci žalobců bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 25. 8. 2009, tato žaloba je tedy podávána v takto stanovené lhůtě.

27. Neboť žalovaný má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 a 2 SŘS je k jejímu projednání příslušný tento krajský soud.

X.

28. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhují, aby soud po projednání jejich žaloby vydal tento

rozsudek:

1. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Oddělení volebního a sdružování, ze dne 24. 8. 2009, č. j. MV-58402-7/VS-2009, se zrušuje.

2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení, jak budou určeny soudem, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

V Praze dne 13. října 2009

Wolfgang Habermann

Tomáš Pecina

Jan Šinágl

Seznam příloh:

1. rozhodnutí Ministerstva vnitra, Oddělení volebního a sdružování, ze dne 24. 8. 2009, č. j. MV-58402-7/VS-2009